

Mihail Szemenko

Korok hívása

*Vigyél az acélvázakhoz
a betonhidakhoz,
Lánchorgokhoz és kőbarikádokhoz,
Vegyél a fogaid közé, te indulattalan,
te közönyös düh,
És a sors igyekszik szétkapcsolni majd
az összeforrt kört, hiába.*

*És a fekete kémények pokollá
festették az eget,
Hullámzó erdővel kontúrozzák a tájat.
Ritnikus madarak
acélforgáccsal szórják meg a várost,
a metafizikától megfosztott étert
akarják elosztatni.*

*Hív a hatalmas tömegek vascsattogása
szüntelen zaja,
ahogy a beton védelme alatt haladnak.
Hívnak a versek, ahol a lélek közönyös
a múlttal szemben,
Ahol mérés és érdeklődés egymást keresztezi.*

A peronon

*A nedves ködben lámpák pislognak
A peronon, tele árnyékkal, felsejlő sziluettekkel
És akkor a középpontból – egyedül –
áradt a halvány hősugár
És a nyüzsgő estén
menüettet remegett a fény*

*A képzeletet felszította egy szürke utazóruha
Csiklandozta egy hóbertos kalap erotikája
És úgy mozogtak az árnyékok, mintha soha nem unnának bele
És mozogva válaszolt a meginduló peron*

*Lökjétek ki a rejtélyt, nem tudok összpontosítani
Ajak, görbüljétek engedelmes sikolyba
Gyorsan eltűnik a vonat.*

*Nem mondunk búcsút majd Önnek.
Szeretem, az összes nőt szeretem a peronon!*

Mihail Szemenko (1882–1937) az ukrán futurizmus és a '20-as évek avantgárdjának egyik legfontosabb képviselője. Az NKVD megbízására végezték ki generációjának több száz más művészeivel együtt. A kortárs ukrán líra egyik jelentős inspirációs forrása, az elmúlt évtizedben különösen, főleg Ljuba Jakimcsuk lírájában.

Vonnák Diána fordításai